

## UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 13 grudnia 2017 roku w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. przeciwko T. S. o zapłatę Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi oddalił powództwo.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył powód zarzucając:

I. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 339 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie i oddalenia powództwa w sytuacji, gdy strona pozwana nie stawiała się na rozprawę, bo obligowało Sąd I instancji do przyjęcie za prawdziwe twierdzenia powoda co do okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie, ponieważ nie budziły one uzasadnionych wątpliwości oraz nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa,

2. art. 232 k.p.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności z których wywodzi skutki prawne w zakresie wykazania legitymacji czynnej, podczas gdy powód przedstawił dowód w postaci umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 maja 2016r. wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, który wobec niestawiennictwa się przez pozwanego na rozprawę i zajęcia stanowiska w sprawie powinien być uznany za dowód wystarczający do udowodnienia zarówno legitymacji czynnej jak i zasadności dochodzonego roszczenia;

3. art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. przez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, dokonaną w sposób wybiórczy, a przez to uznanie przez Sąd I instancji, że powód nie wykazał swojej legitymacji, podczas gdy powód przedłożył do akt sprawy dokumenty, które wprost wskazują legitymację powoda, co w konsekwencji spowodowało nierozpoznanie istoty sprawy;

4. art. 245 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. poprzez uznanie, że dokument prywatny w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu przedstawiony przez powoda nie dowodzi istnienia i zasadności dochodzonego roszczenia, z uwagi na to, że w ocenie Sądu I instancji kserokopie nie mogą stanowić dowodu w sprawie;

II. naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. art. 6 k.c. polegające na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie wykazał faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym w zakresie legitymacji czynnej, co stoi w sprzeczności z przedłożoną do pozwu dokumentacją, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sprawy i zaniechanie przez Sąd I instancji zbadania podstaw żądania pozwu;

2. art. 509 § 1 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód przedłożonymi dokumentami nie wykazał przejścia uprawnienia na rzecz następcy prawnego, co stoi w sprzeczności z dokumentacją przedłożoną przez powoda,

3. art. 194 ust. 1 i 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi poprzez ich niewłaściwą wykładnię i uznanie, że powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, podczas gdy sam wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu stanowi dowód tego, że określona kwota wierzytelności jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tej księdze zdarzenia, co powoduje wobec nieprzedstawienia przez pozwaną odmiennych dowodów, konieczność uznania, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza wysokość dochodzonego roszczenia

W związku z tym skarżący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów postępowania apelacyjnego według norm przypisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania apelacyjnego.

Ponadto w oparciu o art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

a) umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 kwietnia 2011 r.,

b) umowy przelewu wierzytelności z dnia 18 maja 2016 r.,

c) porozumienia o przeniesieniu praw i obowiązków wynikających z Umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 maja 2016 r.;

d) ograniczonego załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 18 maja 2016r.

na okoliczność przysługiwania powodowi legitymacji czynnej do występowania w niniejszej sprawie w charakterze powoda.

#### **Sąd Okręgowy zważył co następuje:**

Apelacja nie jest.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505<sup>10</sup> § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego.

Wskazać także należy, że w myśl art. 505<sup>13</sup> § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W dalszej kolejności trzeba mieć także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez Sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy pominął wnioski dowodowe skarżącego zgłoszone w apelacji na podstawie art. 381 k.p.c. Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd rozpoznający apelację od orzeczenia pierwszoinstancyjnego ma wprawdzie uprawnienia merytoryczne, a zatem jest zobowiązany do przeprowadzenia oceny dowodów, dokonania ustaleń faktycznych i do ich subsumcji pod odpowiedni przepis prawa, nie oznacza to jednak, aby mógł prowadzić postępowanie dowodowe w sprawie bez jakichkolwiek ograniczeń. Z art. 381 k.p.c. wynika, że sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Przepis ten stwarza zatem jedynie możliwość dowodzenia okoliczności wyłącznie faktycznych, wcześniej niemożliwych do wykazania z przyczyn obiektywnych (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 30 listopada 2016 roku, V ACa 237/16, Legalis numer 1558626). Powód w żaden sposób nie wykazał, by potrzeba powołania wskazanych dowodów powstała później. Z oczywistych względów fakt zapoznania się z uzasadnieniem niekorzystnego dla niego orzeczenia nie może stanowić usprawiedliwienia dla spóźnionego przedstawienia dowodów. Obowiązkiem bowiem powoda było przedstawienie wszelkich dostępnych mu dowodów już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., wskazać należy, że wydanie przez Sąd I instancji wyroku zaocznego nie oznacza, iż powództwo w takim wypadku winno zostać uwzględnione w całości. Nie zajęcie stanowiska przez pozwanego odnośnie żądania pozwu nie zwalnia powoda z obowiązku wykazania istnienia ważnego zobowiązania łączącego strony i powołania się na okoliczności faktyczne, z których wynika zobowiązanie pozwanego. W art. 339 § 2 k.p.c. określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego. Zgodnie z tym przepisem sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenie powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r. III CRN 30/72). Nadto, należy mieć na uwadze treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r. I CKU 85/98, zgodnie z którym niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Sąd może przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, jedynie wtedy, gdy nie budzą one uzasadnionych wątpliwości i nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Zważyć zaś należy, że dyspozycja art. 339 § 2 k.p.c. nie oznacza, że powód zwolniony jest w całości od obowiązku przedstawienia dowodów na okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. łagodzi bowiem jedynie rygory procesowe w zakresie kwestii uznania określonej okoliczności za udowodnioną, nie oznacza jednak, że powód może w ogóle nie przedstawić jakichkolwiek dowodów które choćby uprawdopodobniały jego twierdzenia o faktach i uzyskać wyrok korzystny dla siebie. Analiza akt niniejszej sprawy nie pozwala zaś odmówić słuszności stanowisku Sądu Rejonowego, że twierdzenia powoda o faktach w tej sprawie budzą uzasadnione wątpliwości.

Jak trafnie zauważył Sąd I instancji, w przedmiotowej sprawie (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do T. S. wynikająca z zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem umowy bankowej. Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, albowiem nie przedłożył niemal żadnych dokumentów, z których treści wynikałoby, że pozwany jest dłużnikiem powoda. Z uzasadnienia pozwu wynika, że wierzytelność przysługująca wobec pozwanego została przeniesiona przez pierwotnego wierzyciela, (...) Banki (...) S.A. najpierw dniu 13 grudnia 2010 r. na (...) Bank S.A., który umową zawartą w dniu 18 maja 2016 r. przełał wierzytelność na rzecz A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności 3. Tego samego dnia A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności 3 miał zawrzeć porozumienie przenoszące przedmiotową wierzytelność na rzecz easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. Pomimo powyższych twierdzeń zawartych w uzasadnieniu pozwu strona powodowa poprzestała jedynie na przedstawieniu zawartej w dniu 31 maja 2016 r. z easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty umowy przelewu wierzytelności oraz wyciągu z elektronicznego załącznika do tej umowy. Powód nie przedstawił natomiast umów przelewu wierzytelności zawartych pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A., a (...) Bank S.A., (...) Bank S.A. i A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności 3 oraz porozumienia zawartego pomiędzy A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności 3, a easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. W ten sposób strona powodowa nie wykazała, że posiada legitymację procesową do dochodzenia od pozwanego zapłaty z tytułu umowy bankowej zawartej ze (...) Bankiem (...) S.A. Zgodzić należy się w pełni z Sądem I instancji, że skoro wierzytelność była przedmiotem przelewu zawieranego pomiędzy pięcioma różnymi podmiotami, to do wykazania legitymacji procesowej czynnej powoda nie jest wystarczające przedstawienie dowodu zawarcia ostatniej umowy cesji wierzytelności.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I Instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Nie sposób zasadnie postawić Sądowi I instancji zarzutu naruszenia art. 232 k.p.c. i art. 233 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest swobodna, lecz na pewno nie dowolna, jest zgodna z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Całkowicie bezzasadne są także zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego w szczególności art. 194 ust. 1 i 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w związku z zarzutem naruszenia art. 245 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym w apelacji, Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych, co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł, bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny ocenił część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta.

Całkowicie bezzasadny jest także zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 6 k.c. zgodnie, z którym ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na osobie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji to strona powodowa powinna udowodnić zasadność swego roszczenia tak, co do zasady jak i co do wysokości. Zdaniem Sądu Okręgowego, w świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie, powód nie wykazał nawet legitymacji procesowej czynnej w niniejszym postępowaniu, co czyni całkowicie bezprzedmiotowym rozważenie naruszenia art. 509 k.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.